

ascensió per una graonada, amb trams protegits amb una barana, que ens condueix fins al santuari de Cabrera, 1.294 m, santuari situat al mig de prats, antigament terres de conreu, descansem i fem un mos, tot contemplant la bellesa i singularitat de l'indret. L'excursió la continuem creuant el pla entre cingle i cingle, passant pel pas de l'Osca ens endinsem al Pla del Prat, punt culminant del massís, 1.312 m.

Al final del pla, iniciem la baixada endinsant-nos en una fageda d'arbres centenaris, sortim als prats i en poca estona arribem a Sant Julià de Cabrera, des d'aquí tot planejant i fent unes marrades, degut a trobar camins tallats pel bestiar, arribem al final de l'excursió.

Alfons Garcia

I El Delta de l'Ebre

Ja feia temps que teníem prevista una sortida al delta de l'Ebre amb els companys de l'Agrupació Excursionista de Granollers.

Abans d'arribar-hi paràrem a esmorzar a l'autopista, a la pedrera del Mèdol, pedrera romana d'on varen extreure la pedra per construir la ciutat i els monuments de l'antiga Tarraco. Els blocs monumentals els picaven per sota, com retallant-los, anaven rebaixant el sòl de la pedrera i això feia que caigués de manera esgraonada; ara una columna pètria al centre ens mostra els diferents nivells i el volum de pedra que va treure's, blocs que eren transportats arrossegant-los amb persones i animals. La feina es feia amb esclaus que vivien sempre en el mateix lloc.

Després de la breu però interessant aturada al Mèdol, continuàrem fins arribar a la nostra destinació, el Poble Nou del Delta, el qual encara manté els rètols de les seves dues entrades la denominació antiga del poble "Villafranco del Delta" malgrat les retolacions recents.

Des d'aquest senzill i humil poblet situat a la cara de migdia del delta, encarat a la punta de la Banya, aniríem repartint els nostres itineraris, amb una passejada pel pont del Través, a l'entorn de l'Encanyissada, gran estany amb una única entrada d'aigua des del mar, on hi ha la casa de fusta, pintada de verd, amb el museu de les aus, darrera la qual un picnic amb taules i bancs permet menjar-hi.

Des de Mata-rodona teníem la intenció de gaudir d'una vista especial del delta, talaia impressionant a la serralada del Montsià, tanmateix la tempesta i l'aigua posterior varen impedir d'arribar fins a la part alta.

Pel transbordador de Sant Jaume d'Enveja traspasaríem diverses vegades el riu, per anar cap a la platja de la Marquesa amb aquelles dunes de gran bellesa i més enllà fins a la punta del Fangar, lloc d'impressió pels seus miratges; Vandellós, l'Ametlla de Mar i l'Ampolla al davant tancant la badia del Fangar amb les seves muscleres.

A la platja de la Marquesa en el "xiringuito" dels Bascos hi menjaríem un bon arròs del país.

Visitar l'illa de Buda és una bona experiència, la qual amb les aportacions constants del riu s'ha convertit en península, ja que ha quedat tancada la seva gola de Migjorn, que comunicava amb el mar. Travessaríem el canal per arribar a l'illa amb un transbordador d'acció

manual.

Aquest nom que ens pot semblar interessant, curios i estrany alhora, que ens pot fer especular i intentar a vegades falses relacions, es deu originàriament a la boga tan abundant, quan l'illa n'estava plena, i a la deformació en la manera d'anomenar-la. L'illa de Buda, espai plàcid de grans eucaliptus i extensos arrossars, fins a les zones dels Calaixos, lloc de refugi i alimentació de gran part de la fauna del delta.

Per la gola de Tramuntana hi ha l'única comunicació amb l'Ebre; des del riu, quan es navega amb la barca que porta de Sant Jaume d'Enveja a la desembocadura es veu aquesta entrada i la placidesa de l'illa, quan no fa vent, A nosaltres tothora ens acompanyà el vent, bufava un fort mestral que empenyia fort de cara al mar i arribant a l'alçada de la gola, topava amb la tamuntana; aleshores el riu s'arriava fortament fins el Garxal, llacuna on es produeix l'aiguabarreig.

La tornada amb el mestral de cara, va ser una gran experiència pels que varen mantenir-se a coberta.

La sortida cap a la zona més meridional del delta, la punta de la Banya, ens féu travessar l'estreta franja del Trabucador, fins arribar davant les salines de la Trinitat, on es podia gaudir d'un espectacle únic, quan la tarda començava a omplir de rosats i vermellons l'horitzó i els reflectia sobres les aigües quietes de l'estany on romania una colònia de flamencs.

Tornaríem quietament vora l'aigua i ens embadaliríem amb els llums que ens venien d'un cap al tard que feia el ronso, com volent allargar-nos l'orgia de colors, que retornaven joiosament de l'aigua calma dels estanys i rebotien a les onades empeses pel vent en el vaivé de la seva arribada a la platja.

Enric Garcia-Pey

20 de setembre

La Garriga - La Trona

Sota del Bac - Figaró PR-33

Comencem l'excursió a la Doma, on trobem el PR-33, pugem fins al santuari de Puiggraciós. Quan arribem a les cingleres deixem el PR i continuem pel cingle, així veiem millor el paisatge. Tots plegats tenim ganes de gaudir-ne, anem fent parades i admirant cada racó.

Arribem a la Trona en un dia molt clar i contemplem els espadats que encara que no és la primera vegada, sempre és bonic de fruit-ne.

Baixem pel Sot del Bac molt satisfets de la caminada i cap a l'estació del Figaró.

Rosa Illa

27 de setembre

Puig Pedrós

El grup de matinals hem decidit anar al Puig Pedrós per Meranges.

A les sis del matí ens trobem davant la placeta de Sant Francesc prop de l'Agrupació, després dels bons dies, tots ens preguntem quin temps tindrem, ens aco-modem en els cotxes que ens han de portar al nostre